

Den kan komme i Begyndelsen af April 1866, men ikke før. Den kan ikke komme før, for det Første, fordi — som vi Alle vide — saasnart denne Rigsdagsamling er færdig, maa Rigsraadet sammen til Behandlingen af de Budgetter, som vedkomme Rigsraadet for næste Finantsperiode. Den kan af en anden Grund efter min Mening heller ikke komme før. Hvad vil nemlig en ordentlig Rigsdag sige? Det er en Rigsdag, for hvilken der forelægges et Finantsforslag for næste Aar; men Finantsforslaget for 1867—1868 kan formeentlig ikke forelægges førend Finantsaaret 1865—1866 er udløbet, altsaa ikke før Finantsaaret 1866—1867 er begyndt. Jeg troer ikke, det vilde være rigtigt, selv om der ellers for Rigsraadsforhandlingerne var Tid dertil, at sammenkalde en ordentlig Rigsdag til Behandling af Finantsloven for 1867—1868, inden det nu løbende Finantsaar er omme. Men derimod er det klart, at den ordentlige Rigsdag kun kan sammenkaldes strax i April. Grundloven siger kun, at den aarlige Rigsdag sammentræder den 1ste Mandag i October, dersom Kongen ikke har indkaldt den til at møde forinden. Altsaa, Regjeringen er berettiget til at sammenkalde Rigsdagen allerede i April. Ved strax at forelægge — lader os sige det ligefrem — pro forma et Finantsforslag for 1867—1868 er Rigsdagsamlingen stemplet som ordentlig. Den Rigsdag kan altsaa ligestrax stride til Forhandling af Grundlovsagen; den behøver ikke, hvis man ikke anseer det for hensigtsmæssigt, at gjøre Finantsloven færdig, og dermed kan Samlingen være endt, hvis Regjeringen ikke trænger til andre Love. Saa kommer Opøsningen. Umiddelbart efter de nye Valg, kan den overordentlige Rigsdag sammentræde, hvor Sagen da kan føres tilende. Naar det er steet, skulle vi atter have nye Valg; thi saa vil naturligvis baade den gamle Rigsdag og det gamle Rigsraad forsvinde, og saa maa der foretages nye Valg efter den nye Grundlov. Men Alt dette forhindrer dog ikke, at dersom det overhovedet lykkes Regjeringen at

føre Sagen igjennem, dersom den maatte være enig i at fremme den saa hurtigt som muligt, det Hele vil kunne være klarer inden Efteraaret. Jeg troer, der er nogen Grund til at fremhæve denne Side af Sagen; thi man kan baade lægge for megen og for liden Vægt paa Afstemningen i dette Dieblit; paa et hvilket som helst Punkt kan Sagen strande, og hele det foregaaende Arbejde spildes, men fordi man har bragt den over eet Stadium, er den endnu ikke kommen i Havn. Dette har jeg ikke kunnet undlade at lægge os Alle paa Sinde, om jeg saa maa sige.

Conseilspræsidenten: I Anledning af de Udtalelser, der fremkom fra den ærebe Ate Landstingsmand for 1ste Kreds (Krieger), skal jeg paa Ministeriets Vegne kun bemærke, at vi gjentagne Gange have erklæret, at Maalet for vore Bestræbelser vil være saa hurtigt som muligt at bringe Forfatningsagen til Ende. Naturligvis kan dette kun skee ved Hjælp af Rigsdagen; men Ministeriet vil paa sin Side benytte Forfatningsbestemmelserne for at fremskynde Sagens Gang. Hvad den ærebe Talers Bemærkninger med Hensyn til Indholdet af det foreliggende Forslag angaaer, da vil han vistnok ogsaa efter det Kjendskab, han har til Udviklingen af hele Sagen, vide, at nogen egentlig Paternitet kan Regjeringen ikke vedskjende sig, og navnlig kan ikke Ministeriet som saadant erklære sig som Fader dertil; men det turde muligen ogsaa, saaledes som hele Situationen og Stemningen i Landet for Dieblirket, være en Anbefaling for Forslaget, at der ingen Fader findes til det.

Krieger: Det er dog vistnok u hørt i Naturen, at et Foster er kommet til Verden uden Fader; derimod har man nok hørt, at Paterniteten kan være uvis.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og Lovforslaget (see Tilleg A Sp. 423—40) blev, efterat Formanden havde